

Sygn. akt XI W 8027/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Dybowska

Protokolant: Monika Krajewska

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu na rozprawie w postępowaniu zwyczajnym w dniu 27 marca 2014 r.

sprawy **L. S.**

syna K. i H. z domu K.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 26 grudnia 2012 r., o godz. 15:27 na ul. (...) przy ul. (...) w W., kierując pojazdem marki N. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym

B-33 „ograniczenie prędkości do 30 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 37 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości MultaRadar CD,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych /Dz. U. Nr 170 poz. 1393/,

orzeka:

I. uniewinnia obwinionego **L. S.** od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 grudnia 2012 roku o godzinie 15²⁷ na ul. (...) przy ul. (...) w W. urządzenie samoczynnie rejestrujące pomiar prędkości (...) nr fabr. 593- (...), zarejestrowało pojazd marki N. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierujący nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenia prędkości do 30 km/h”, przekraczając dozwoloną prędkość o 37 km/h. Urządzenie to posiadało aktualne świadectwo legalizacji, ważne do dnia 31 października 2013 r.

Właścicielem pojazdu N. o nr rej. (...), był L. S.. Pojazd ten był wykorzystywany przez obwinionego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej jako samochód służbowy dla pracowników i samochód zastępczy dla klientów.

Ł. S. od września 2012 r. przebywał za granicą (w dniu 2 września 2012 r. przekroczył granicę Serbii). Do Polski obwiniony wrócił w styczniu 2013 r.

Zdjęcie wykonane przez urządzenie samoczynnie rejestrujące pomiar prędkości (...) w dniu 26 grudnia 2012 roku o godzinie 15²⁷ na ul. (...) nie zawiera wizerunku obwinionego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego (k. 50), notatki urzędowej (k. 1), zdjęcia (k. 4), świadectwa z legalizacji (k. 5), kserokopii wniosku o wydanie dowodu osobistego (k. 16).

Sąd zważył, co następuje :

Obwiniony Ł. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w dniu 26 grudnia 2012 r., nie mógł prowadzić samochodu marki N. o numerze rejestracyjnym (...), ponieważ w tym czasie przebywał za granicą. Samochód marki N. był zaś wykorzystywany do celów prowadzonej przez niego działalności gospodarczej jako samochód służbowy dla pracowników i samochód zastępczy dla klientów. Ponadto wyjaśnił, że nie rozpoznaje osoby na zdjęciu wykonanym przez urządzenie samoczynnie rejestrującym pomiar prędkości.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego w całości za wiarygodne. Wyjaśnienia obwinionego były przy tym spójne, konsekwentne i logiczne i brak było jakichkolwiek przeciwdowodów prawdziwość tych wyjaśnień podważających.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd nie kwestionuje wiarygodności dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, tj. notatek urzędowych (w tym dokonanych w oparciu o prowadzone rejestry i bazy), świadectwa legalizacji, wniosku o wydanie dowodu osobistego wraz ze zdjęciem czy jakości zdjęcia wykonanego przez urządzenie M.. Potwierdzają one jedyne fakt przekroczenie dopuszczalnej prędkości przez kierującego pojazdem marki N. nr rej (...), to, że obwiniony był właścicielem tego pojazdu, a także, że złożył w kwietniu 2005 r. wniosek o wydanie dowodu osobistego. Dowody te są jednak niewystarczające do podważenia wiarygodności wyjaśnień obwinionego i nie pozwalają na przypisanie mu sprawstwa wykroczenia z art. 92a kw.

Stwierdzić trzeba, że wyjaśnienia obwinionego odnośnie przebywania przez niego poza granicami kraju w okresie od września 2012 r. do stycznia 2013 r. potwierdzają pieczęcie w paszporcie, który został przez obwinionego okazany w toku rozprawy (w tym pieczęć z dnia 2 września 2012 r. stwierdzająca przekroczenie w tym dniu granic Unii Europejskiej).

Za wiarygodne uznać należy także wyjaśnienia obwinionego odnośnie tego, że nie rozpoznaje się on na zdjęciu wykonanym przez urządzenie samoczynnie rejestrując pomiar prędkości. W tym zakresie wyjaśnień obwinionego nie może skutecznie podważyć wynik porównania zdjęć z k. 4 i k. 16.

Stanowisko oskarżyciela publicznego, który skierował przeciwko obwinionemu wniosek o ukaranie opierało się wyłącznie o fakt, iż obwiniony jest właścicielem pojazdu marki N. nr rej (...) (który to fakt nie był w ogóle sporny w niniejszym postępowaniu) oraz o założenie, że osoba, której wizerunek został utrwalony na zdjęciu na k. 4, to ta sama osoba, której zdjęcie znajduje się na k. 16, czyli obwiniony. Sąd zwraca uwagę, że zdjęcie obwinionego wykonane dla celów uzyskania dowodu osobistego pochodzi najpóźniej z kwietnia 2005 r. (data złożenia wniosku o wydanie dowodu osobistego), a zatem sprzed ponad 8 lat przed zdarzeniem objętym wnioskiem o ukaranie w niniejszej sprawie. Poglobiona analiza obu zdjęć, nawet przy uwzględnieniu nieuniknionych zmian w wyglądzie człowieka na przestrzeni około 8 lat, prowadzi do wniosku, że zdjęcia te nie zawierają wizerunku tej samej osoby, co zdjęcie na k. 4.

Sąd uznał przy tym wyjaśnienia obwinionego w tej kwestii za wiarygodne, mając także na uwadze własne obserwacje poczynione w trakcie rozprawy. Zauważyć trzeba, że osoba, której wizerunek utrwalilo urządzenie samoczynnie rejestrujące pomiar prędkości nosi okulary, zaś obwiniony z okularów nie korzysta. Ponadto obwiniony reprezentuje odmienny typ urody niż osoba, której wizerunek utrwalono na zdjęciu na k. 4. Obserwacje dokonane przez Sąd w toku rozprawy w połączeniu z wyjaśnieniami obwinionego popartymi adnotacjami w okazanym na rozprawie paszportem oraz brakiem jakichkolwiek dowodów faktycznie potwierdzającymi, że to obwiniony kierował pojazdem marki N. nr

rej (...) w dniu 26 grudnia 2012 r. prowadziły do jednoznacznego wniosku, że na zdjęciu wykonanym przez urządzenie samoczynnie rejestrującym pomiar prędkości nie utrwalono wizerunku obwinionego, a tym samym to nie on w dniu 26 grudnia 2012 r. prowadził pojazd marki N. nr rej. (...).

W konsekwencji brak jest podstaw do przypisania obwinionemu odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw. Przepis ten stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Wykroczenie to ma charakter indywidualny i formalny, może je popełnić jedynie osoba prowadząca pojazd (która niekoniecznie musi być jego właścicielem). Ponad wszelką wątpliwość obwiniony w dniu 26 grudnia 2012 r. o godz. 15.27 nie prowadził zaś pojazdu marki N. nr rej. (...) na ul. (...) w W., a tym samym konieczne było uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu.

Na marginesie wskazać także trzeba, że pozbawione racji było stanowisko obwinionego odnośnie braku legitymacji Straży Miejskiej do wystąpienia z wnioskiem o ukaranie w niniejszej sprawie. Szczegółowe rozważanie tej kwestii z uwagi na podniesione wyżej okoliczności, które zadecydowały o uniewinnieniu Ł. S., nie jest konieczne.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw.